

Sygn. akt VI ACa 834/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA – Teresa Mróz (spr.)

Sędzia SA – Ksenia Sobolewska – Filcek

Sędzia SA – Irena Piotrowska

Protokolant: sekr. sądowy Ewelina Murawska

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2012 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) S.A. w W.

przeciwko K. P.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 27 lutego 2012 r.

sygn. akt IV C 1043/09

I prostuje w wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie oznaczenie strony powodowej w ten sposób, że w miejsce (...) S.A. z siedzibą w W.” wpisuje (...) S.A. w W.” (poprzednio (...) S.A. w W.”);

II oddala apelację;

III nie obciąża pozwanej obowiązkiem zwrotu na rzecz powódki kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI A Ca 834/12

UZASADNIENIE

Powódka (...) S.A. wniosła o zasądzenie od pozwanej K. P. kwoty 103.143,83 zł.

W dniu 31 grudnia 2008 r. wydany został nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym uwzględniający w całości powództwo.

W zarzutach do powyższego nakazu pozwana podniosła, że nie podpisała z powódką umowy pożyczki i wniosła o oddalenie powództwa.

Wyrokiem z dnia 27 lutego 2012 r. Sąd Okręgowy w Warszawie utrzymał nakaz zapłaty w mocy.

Orzeczenie zapadło na podstawie następujących ustaleń faktycznych i rozważań prawnych Sądu Okręgowego:

K. P. była pracownikiem (...). W dniu 26 kwietnia 2007 r. (...) zawarła z powódką umowę pożyczki, na mocy której pozwana pożyczyła od powódki kwotę 100.000 zł. Kwota pożyczki miała zostać zwrócona do dnia 30 lipca 2007 r. Pozwana pokwitowała odbiór kwoty pożyczki do rąk własnych. Pozwana jako zabezpieczenie roszczeń z umowy wystawiła weksel in blanco i deklarację wekslową. W związku z tym, że pozwana w określonym w umowie terminie nie zwróciła pożyczonych pieniędzy, pożyczkodawca pismem z dnia 31 października 2007 r. wezwał pozwaną do wykupu weksla. W dniu 27 marca 2008 r. powódka podpisała z (...) umowę cesji wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki. Powódka pismem z dnia 23 maja 2008 r. poinformowała pozwaną o dokonanej cesji i wezwała pozwaną do wykupu weksla. Pozwana jednak nie zwróciła kwoty pożyczki.

W uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sąd Okręgowy wskazał, że oddalił wniosek o przesłuchanie świadka A. W., ponieważ, na które został zgłoszony ten świadek nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, natomiast wniosek o przesłuchanie świadka J. K. oddalony został wobec tego, że dowodu tego nie udało się przeprowadzić w terminie określonym zgodnie z art. 242 k.p.c.

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy uznał, że nakaz zapłaty winien zostać utrzymany w mocy. Sąd wskazał, że materiał dowody zebrany w sprawie wykazał, że pozwana podpisała umowę pożyczki z (...) Spółką z o. o. Pozwana nie kwestionowała swojego podpisu pod umową. Mimo, że pozwana twierdziła, że podpisywała inne dokumenty związane z łączącą ją z A. G. umową o doradztwo, to jednak nie udowodniła, że umowa pożyczki została jej podsunęta do podpisu wśród innych dokumentów. Nie potwierdzają tego zeznania świadka A. G., a pozwana nie przedstawiła innych dowodów na tę okoliczność. Pozwana nie udowodniła, że została wprowadzona w błąd, zatem jej oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli nie jest skuteczne. Choć, zgodnie z twierdzeniami syndyka masy upadłości brak jest dowodów przelania kwoty pożyczki na konto pozwanej, to jednak z umowy pożyczki wynika, że pozwana pokwitowała osobisty odbiór pieniędzy. Sąd uznał, że umowa pożyczki została przez pozwaną podpisana, jej treść zgodna jest z przepisami kodeksu cywilnego podobnie jak umowa cesji wierzytelności.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła pozwana. Zaskarżając wyrok w całości zarzuciła Sądowi Okręgowemu naruszenie przepisów prawa procesowego – art. 217 § 2 k.p.c. poprzez błędne zastosowanie, art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów. Pozwana zarzuciła również naruszenie prawa materialnego – art. 720 § 1 k.c. poprzez jego zastosowanie i art. 86 § 2 k.c. i art. 58 § 1 k.c. poprzez ich niezastosowanie.

W konkluzji apelacji pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia i oddalenie powództwa, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej pozbawiona jest uzasadnionych podstaw prawnych i jako taka podlega oddaleniu.

Odnosząc się do zarzutów apelacyjnych pozwanej stwierdzić należy, że nie jest zasadny zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 233 § 1 k.p.c. Zarzut ten sprowadza się w istocie rzeczy do zakwestionowania przez pozwaną dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny zeznań świadka A. G.. Pozwana bowiem twierdzi, że zeznania te ocenione zostały w sposób wybiórczy, ustalenia sądu opierają się jedynie na tych ich fragmentach, które były niekorzystne dla pozwanej. Analiza zeznań tego świadka wbrew twierdzeniom zawartym w apelacji nie może prowadzić do odmiennej, od dokonanej przez Sąd Okręgowy, ich oceny. Wbrew również twierdzeniom apelującej, nie sposób dopatrzeć się w zeznaniach tego świadka sprzeczności. Nie jest nią bowiem okoliczność, że pozwana zatrudniona od kilku miesięcy na stanowisku administracyjnym z uposażeniem 2.800 zł otrzymała pożyczkę w kwocie 100.000 zł podobnie jak świadek A. G. zatrudniona na stanowisku dyrektora finansowego (...) spółki z o. o. Powyższe nie może również stanowić o braku wiarygodności zeznań tego świadka. Ponadto wskazać należy, że z zeznań tych wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że pozwanej udzielona została pożyczka. W świetle innych dowodów zgromadzonych w aktach sprawy,

przede wszystkim umowy pożyczki podpisanej przez pozwaną, w sytuacji, gdy pozwana nie kwestionowała swojego podpisu, zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 233 § 1 k.p.c. okazuje się chybiony.

Z powyższym wiąże się również niezasadność zarzutu naruszenia przez sąd pierwszej instancji art. 217 § 2 k.p.c.

Konsekwencją niezasadności zarzutów naruszenia prawa procesowego przez Sąd Okręgowy jest również niezasadność naruszenia przepisów prawa materialnego. Pozwana złożyła oświadczenie o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli z datą 20 stycznia 2009 r. Stosownie do art. 88 §2 k.c. uprawnienie do uchylenia się od skutków prawnych w razie błędu wygasa z upływem roku od dnia jego wykrycia. Pozwana oświadczenie to złożyła dopiero w momencie składania zarzutów do nakazu zapłaty. Tymczasem jak wynika z akt sprawy pozwana wezwana została do wykupu weksla w dniu 31 października 2007 r. Zatem należy uznać, że od tego momentu rozpoczął swój bieg roczny termin określony w powyższym przepisie. Wezwanie do wykupu weksla zawiera informacje na temat źródła, z którego wynika zobowiązanie pozwanej. Wobec tego, pozwana kwestionując zawarcie umowy pożyczki już wówczas uzyskała wiadomość o umowie i doszło wówczas do ewentualnego wykrycia błędu. Należy zatem przyjąć, że złożenie oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych oświadczenia woli złożone zostało z uchybieniem rocznemu terminu. W związku z powyższym również za niezasadny należy uznać zarzut naruszenia art. 720 k.c. poprzez jego zastosowanie.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 385 k.p.c. orzeczono jak w sentencji wyroku. Sąd nie obciążył pozwanej obowiązkiem zwrotu powódce kosztów postępowania apelacyjnego uznając, że zachodzą okoliczności określone w art. 102 k.p.c. mając na uwadze przede wszystkim informacje o stanie rodzinnym, majątku i dochodach zawarte w oświadczeniu o stanie majątkowym pozwanej.